

Ἡ ἐσχάτη κλήσις τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ διεσπαρμένους ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ

Καὶ ἤκουσα φωνὴν ἀνδρὸς ἐν μέσῳ τοῦ Οὐλαῖ, ὃς ἐκέκραξεν καὶ εἶπεν· Γαβριήλ, σύνεσιν δὸς τῷ ἀνδρὶ ταύτῃ τῇ ὁράσει. (Δανιήλ η', ις')

Σύντομος ἐξήγησις καὶ ἀνακεφαλαίωσις τῶν προφητειῶν τῶν ἐν τῷ βιβλίῳ Δανιήλ καὶ Ἀποκαλύψει. Τὰ μηνύματα τῶν τριῶν ἀγγέλων τῆς Ἀποκαλύψεως ιδ'· τρεῖς ἀληθεῖαι ἐκ τῆς βίβλου τοῦ Δανιήλ ἀπεκαλύφθησαν τοῖς ἀγίοις μετὰ τὴν δοκιμασίαν τοῦ ἔαρος ,αωμγ' καὶ μετὰ ἐκείνην τῆς κα' Ὀκτωβρίου ,αωμδ'. Ἀγνοοῦντες τὸν ρόλον τοῦ σαββάτου, οἱ πρῶτοι Ἀντβεντισταὶ οὐκ ἠδύναντο κατανοῆσαι τὸ ἀληθές νόημα τῶν μηνυμάτων. Οἱ δὲ προσμένοντες τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Χριστοῦ συνῆψαν τὴν ἐμπειρίαν αὐτῶν πρὸς τὴν κραυγὴν τῆς μεσονυκτίας, ὡς λέγεται ἐν τῇ παραβολῇ τῶν δέκα παρθένων (Ματθαῖος κε').

Περὶ τῆς κρίσεως· Τὸ θέμα τῆς κρίσεως ἀνεπτυγμένον ἐν Δανιήλ η', ιγ'-ιδ', καὶ ὑποκείμενον τῷ μηνύματι τοῦ πρώτου ἀγγέλου ἐν Ἀποκαλύψει ιδ', ζ'. «Φοβεῖσθε τὸν Θεόν, καὶ δότε αὐτῷ δόξαν· ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς κρίσεως αὐτοῦ· καὶ προσκυνήσατε τῷ ποιήσαντι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων.» ἡ ἐπιστροφή εἰς τὸ σάββατον, τὴν μόνην ἀληθινὴν ἐβδόμην ἡμέραν τῆς θείας τάξεως, σάββατον τῶν Ἰουδαίων καὶ ἡμέραν ἀναπαύσεως ἐβδομαδιαίας, ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ τετάρτῃ ἐντολῇ τῶν δέκα.

Περὶ Βαβυλῶνος· Ἡ κατηγορία τῆς Ῥώμης τῆς παπικῆς, ἣτις ἐστὶν ἡ μικρὰ κέρας καὶ ὁ βασιλεὺς ἕτερος τοῦ Δανιήλ ζ', η'-κδ' καὶ η', ι'-κγ', καλεῖται ἐν Ἀποκαλύψει ἡ μεγάλη Βαβυλὼν· «Ἐπесен, ἔπесен Βαβυλὼν ἡ μεγάλη,» λέγει ὁ δεῦτερος ἄγγελος (Ἀποκ. ιδ', η'). Αὕτη ἔπесен διὰ τὸν ἥλιον ἡμέραν, ἣν ὁ Κωνσταντῖνος ὁ πρῶτος ἐθέσπισεν ἐβδόμη Μαρτίου τριακοστοῦ καὶ ἐνὸς καὶ τριακοσίων (321), ὡς ἡμέραν ἀναπαύσεως. Ἀλλὰ τὸ ῥηθὲν «ἔπесен» δικαιоῦται διὰ τῆς ἀποκαλύψεως τῆς φύσεως αὐτῆς τῆς ἐπικατάρως ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καθὼς ἐφανερώθη τοῖς Ἀντβεντισταῖς μετὰ ,αωμγ' ἐν ,αωμδ', ὅτε ἀνεκαινίσθη ἡ τήρησις τοῦ σαββάτου. Ἐπесен σημαίνει· ἐλήφθη καὶ ἐνικήθη. Ὁ Θεὸς τῆς ἀληθείας ἀναγγέλλει οὕτως τὴν νίκην αὐτοῦ κατὰ τοῦ στρατοπέδου τοῦ ψεύδους.

Περὶ τῆς δευτέρας κρίσεως· Ὅτε τὸ πῦρ τοῦ δευτέρου θανάτου πληγῶν τοὺς ἀνταποκρινομένους τῷ Θεῷ ἐν ἀπειθείᾳ· εἰκὼν τις ἐστὶν ἐν Δανιήλ ζ', θ'-ι', καὶ ἐξηγεῖται ἐν Ἀποκαλύψει κ', ι'-ιε'. Καὶ ἐστὶ τὸ μήνυμα τοῦ τρίτου ἀγγέλου ἐν Ἀποκ. ιδ', θ'-ιᶜ· «Καὶ ἄλλος ἄγγελος τρίτος ἠκολούθησεν αὐτοῖς, λέγων ἐν φωνῇ μεγάλῃ· Ἐάν τις προσκυνῇ τὸ θηρίον καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ καὶ λαμβάνῃ χάραγμα ἐπὶ τοῦ μετώπου ἢ ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς πίεται ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ κεκερασμένου ἀκράτου ἐν τῷ ποτηρίῳ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ, καὶ βασανισθήσεται ἐν πυρὶ καὶ θείῳ ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρνίου.» Ὡς τὸ κυριακὸν ἡμέραν ταυτίζεται τῷ χαράγματι τοῦ θηρίου. Ἴδε τὴν ταυτότητα τῶν ἀριθμῶν τῶν στίχων Δανιήλ ζ', θ'-ι' καὶ Ἀποκαλύψεως ιδ', θ'-ιᶜ.

Ὁ τέταρτος ἄγγελος φαίνεται μόνον ἐν Ἀποκ. ιη', ὡς ἡ ἐσχάτη προκήρυξις τῶν τριῶν μηνυμάτων τῶν Ἀντβεντιστικῶν, φωτιζομένων ὑπὸ πάσης τῆς θείας φωταγωγίας ἀπὸ ,αω4δ' (1994) ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος , βλ (2030). Τοῦτο ἐστὶ τὸ ἔργον τοῦ παρόντος λόγου.

Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ φωτός ἀποκαλύπτει τὰς ἁμαρτίας τῆς Ῥωμαικῆς θρησκείας ἀπὸ ,φελ' (538), τῆς Προτεσταντικῆς ἀπὸ ,αωμγ', καὶ τῆς Ἀντβεντιστῶν ἐπισήμου ἀπὸ ,αωζδ'. Πᾶσαι αἱ πτώσεις αὗται ἐγένοντο διὰ τὴν ἄρνησιν τοῦ φωτός τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ.

Ἐν καιρῷ τοῦ τέλους (Δαν. ια', μ') ἡ Ἐκκλησία ἡ καθολικὴ συνάγει πᾶσαν τὴν κατάραν ἐφ' ἑαυτὴν καὶ τοὺς ἐνωμένους μετ' αὐτῆς ἐν τῇ λεγομένῃ οἰκουμενικῇ συνθήκῃ, ἥ μετὰ τὸν Προτεσταντισμὸν καὶ ἡ ἐπισήμη Ἀντβεντιστῶν προσεκολλήθη ἐν ,αωζε' (1995).

Τρεῖς προσδοκίαι ἡ ἐπιστροφή τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐδοκίμασαν τὴν πίστιν τῶν μαθητῶν· αἱ ἔτη ,αωμγ', ,αωμδ' καὶ ,αωζδ'. Ἐκάστη δοκιμασία ἔδωκεν τῷ Θεῷ λόγον ἀνοίγειν καὶ κλεῖν τὴν ὁδὸν τοῦ φωτός. Ἡ ἀποτυχία ἦν θάνατος, ἀλλ' ἡ κοινωνία οὐ διεκώλυθη μετὰ τῶν νικῶν.

Ὁ Ἰησοῦς ἐφάνέρωσεν ἀπὸ ,αωιη' (2018) τὴν ἡμέραν τοῦ ἔαρος ,βλ' (2030), ἡ σημάνει τὴν ἀληθῆ ἐπιστροφήν αὐτοῦ. Πᾶσαι αἱ ἐξηγήσεις ἐρείδονται ἐπὶ τῶν κλειδῶν τῆς μόνη ἁγία Γραφῇ, καθαρᾶς ἀπὸ τὰ σφάλματα τῶν μεταφραστῶν· ἡ ἀλήθεια θεία μένει ἐν τοῖς πρωτοτύποις Ἑβραϊκοῖς καὶ Ἑλληνικοῖς.

Ἡ εἰρήνη ἡ δυτικὴ ἐδόθη ἐκ τοῦ Θεοῦ, ὅτε κατελύθησαν οἱ δύο συνδεδεμένοι ἄρχοντες, ὁ πολιτικὸς μονάρχης καὶ ὁ θρησκευτικὸς παπισμὸς. Ὁ Θεὸς ὁ μέγας ἐδημιούργησε, προώρισεν καὶ ἀπεκάλυψεν πάντα· καὶ ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις ἐγένετο ὑπ' αὐτοῦ ἀνὰ μέσον ,αψπθ' καὶ ,αψζη' (1789–1798) εἰς καταστροφὴν προσωρινὴν τῆς Ῥωμαικῆς τυραννίδος. Ὑπὸ τὸ φῶς τῶν προφητειῶν τὰ ἔργα τῆς ἱστορίας λαμβάνει νόημα θεῖον.

Πᾶσαι αἱ μαρτυρίαι κεῖνται ἐν ταῖς γραφαῖς, ἐν τοῖς λόγοις, ἐν ταῖς ψαλμωδίαις· ἡ δωρεὰ τοῦ οὐρανοῦ δωρεὰν δίδεται, καὶ ἡ τροφή πνευματικὴ ἄφθονος, ἐλευθέρως προσφερομένη.

«Μακάριος ὁ ἀναγινώσκων καὶ οἱ ἀκούοντες τοὺς λόγους τῆς προφητείας καὶ τηροῦντες τὰ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα· ὁ καιρὸς γὰρ ἐγγύς.» (Ἀποκ. α', γ')

Ὁ ἀναγινώσκων μετὰ ὑπομονῆς καὶ γινώσκων τὸ περιεχόμενον τούτων πλουσίως πνευματικῶς ἀμείβεται.

Καθὼς λέγει Παῦλος (Β' Κορινθίους δ', γ'-δ')· «Εἰ δέ ἔτι κάλυμμα ἐπὶ τῷ εὐαγγελίῳ ἡμῶν, ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις ἐστὶν κεκαλυμμένον· ἐν οἷς ὁ θεὸς τοῦ αἰῶνος τούτου ἐτύφλωσεν τὰ νοήματα τῶν ἀπίστων, εἰς τὸ μὴ αὐγάζειν τὸν φωτισμὸν τοῦ εὐαγγελίου τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, ὃς ἐστὶν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ.»

Καὶ εἰ ἡ προφητικὴ φωνὴ μένει ἀκατάληπτος, ἀκατάληπτος μένει τοῖς ἀπολλυμένοις.

Σύνοψις τῆς ἀποκαλύψεως ταύτης· ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ γυνὴ παντὸς ἔθνους, ἐξ ἔαρος ,αωμγ' κατὰ τὴν βουλὴν τοῦ Δημιουργοῦ Θεοῦ, δεῖ βαπτισθῆναι ἐν ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν ὕδατι ὅλῳ, πρὸς λήψιν χάριτος θείας· δεῖ τηρεῖν τὸ σάββατον, τὴν ἡμέραν τῆς ἀγιάσεως (Γεν. β'), καὶ τὴν τετάρτην ἐντολὴν (Εξ. κ'). Δεῖ φυλάσσειν τοὺς νόμους τοὺς ἠθικοὺς καὶ τοὺς διαιτητικοὺς (Γεν. α', κθ'· Γεν. γ', ιη'· Λευ. ια'), καὶ μὴ ἐξουθενεῖν τὸν προφητικὸν λόγον, ἵνα μὴ σβέσῃ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ (Α' Θεσ. ε', κ'). Ὁ μὴ πληρῶν ταῦτα, κατακρίνεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν δεύτερον θάνατον, καθὼς γέγραπται ἐν Ἀποκ. κ'.

Ἀμήν.